

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: **X**, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupena obecným zmocněncem X,
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2023, č. j. OAM-928/ZA-ZA11-ZA10-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2023, č. j. OAM-928/ZA-ZA11-ZA10-2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Žalobkyně má za to, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, správní řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Žalobkyně předložila názor, že žalovaný napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a provedl chybný výklad zákona. Použité informace o zemi původu žalobkyně nebyly podle názoru žalobkyně aktuální a žalovaný měl zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Žalobkyně dále namítla, že byla v Rusku vystavena pronásledování pro zastávání určitých politických názorů a také jí hrozí pronásledování z náboženských důvodů, neboť je členkou církve Svědkové Jehovovi, kteří jsou v Rusku pronásledováni. Tím jsou podle žalobkyně u ní naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dále na napadené rozhodnutí.
4. Žalovaný uvedl, že v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné udělit žalobkyni azyl nebo doplňkovou ochranu podle zákona o azylu. Bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je obava z jednání neznámých osob, které ji před jejím odjezdem z Ruska na jaře 2021 obtěžovaly v souvislosti s jejím bytem, což podle žalobkyně souvisí s jejím kontaktem se členy církve Svědků Jehovových. Dále se žalobkyně v případě návratu do Ruska obává postihu za zveřejnění facebookového příspěvku, ve kterém nesouhlasí s ruskou invazí na Ukrajinu. V Rusku nemá žádnou rodinu, syn a vnoučata žijí v ČR. Žalovaný zopakoval své závěry z odůvodnění napadeného rozhodnutí a v podrobnostech na ně odkázal. Jednání, kterému byla žalobkyně v Rusku vystavena, nelze označit za azylově relevantní pronásledování. Žalobkyni nelze považovat za členku církve Svědků Jehovových, nelze u ní z náboženských důvodů shledat riziko pronásledování. Žalovaný se domnívá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, žalovaný vycházel z aktuálních informací. Z uvedených důvodů a s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí tak žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v plném rozsahu.

IV.

Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

5. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Dne 2. 11. 2021 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 10. 11. 2021 pak žalobkyně poskytla údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ní proveden pohovor. V rámci správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobkyně z neznámých osob, které se zajímaly o její byt a s dotazy ji oslovovaly na ulici i v jejím bydlíšti, přičemž příčinou tohoto obtěžování podle žalobkyně bylo, že žalobkyně navštěvovala setkání Svědků Jehovových (dále též „SJ“). Žalobkyně je vdova, její jediný syn žije v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu, pracuje zde a v současnosti žije žalobkyni. Žijí zde rovněž jeho děti, vnoučata žalobkyně. V letech 2017-2019 navštěvovala žalobkyně v Rusku shromáždění SJ, kde společně rozebírali Bibli. Protože SJ začali mít v Rusku problémy a byli pronásledováni, přestala žalobkyně svou víru praktikovat. Žalobkyně nemá politické přesvědčení, nikdy nebyla členkou žádné politické strany nebo skupiny, nikdy se politicky neangažovala a o politiku se nezajímá. Z Ruska vycestovala dne 7. 10. 2021 na základě cestovního dokladu a řeckého turistického víza, do ČR přicestovala dne 27. 10. 2021 a po 5 dnech na území ČR přišla požádat o udělení mezinárodní ochrany. Dne 2. 6. 2022 byl s žalobkyní proveden doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci kterého vyplynulo, že žalobkyně obnovila svůj zájem o vízu SJ, od května 2022 opět navštěvuje jejich schůze v Praze, předtím, v době trvání pandemie Covidu-19, s nimi byla v kontaktu na dálku. Pokud by se žalobkyně musela vrátit do Ruska, obává se represí ze strany státních orgánů, neboť na svém facebookovém profilu zveřejnila nesouhlasný příspěvek o válce na Ukrajině.
7. Dne 30. 1. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byla především výpověď žalobkyně a informace, které shromáždil v průběhu správního řízení žalovaný ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně vycházel ze Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2022 – Ruská federace, ze dne 16. 3. 2022, z Informace OAMP – Ruská federace – Postavení policie v Ruské federaci, ze dne 15. 3. 2022, z Informace OAMP – Ruská federace – Systém registrace místa pobytu, ze dne 29. 3. 2022, z Informace OAMP – Ruská federace – Svědkové Jehovovi, ze dne 10. 5. 2022, z Informace Evropské agentury pro azyl (EUAA) – Ruská federace – Zacházení s protestujícími demonstranty, novináři a ochránci lidských práv od invaze na Ukrajinu, ze dne 2. 6. 2022, z Informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 30. 6. 2022, ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), červenec 2022 – Přehled údajů o zemi za rok 2021 – Ruská federace, a z Informace OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 31. 10. 2022. Žalobkyně využila svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí a následně dne 23. 1. 2023 se před vydáním napadeného rozhodnutí k těmto podkladům vyjádřila, přičemž uvedla, že informace v nich obsažené nepovažuje za aktuální a že by správní orgán měl zjistit skutečný stav věci. Dále poukázala na pronásledování, které jí jako člence SJ v Rusku hrozí z důvodu jejího náboženství a rovněž pro její nesouhlas s válkou na Ukrajině, neboť SJ jsou proti válce, odmítají vzít do ruky zbraň, a proto jsou nepřáteli státu. V příloze vyjádření zaslala žalobkyně rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2018, č. j. 4 Azs 56/2018. K tomu žalovaný uvedl, že všechny podklady považuje za aktuální, zprávy byly vydány v roce 2022 a žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

neuvedla, v čem měla neaktuálnost spočívat. Žalobkyně pak nedoložila žádné aktuálnější zprávy. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustil, že SJ jsou v Rusku perzekvováni, nicméně žalobkyně nebyla a doposud není jejich oficiální členkou. Pouze jednou, v září 2018, byly žalobkyni kontrolovány doklady ruskou policií, když na ulici nabízela časopis Strážná věž společně se svou souvěrkyní. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně výslovně sdělila, že není členem žádné politické strany či skupiny a nikdy nebyla politicky aktivní, a dále neuvedla, že by měla ve své vlasti jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. V Rusku neměla nikdy žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, nikdy nebyla trestně stíhána. Žalobkyně neuplatňovala ve své vlasti politická práva a svobody, nemohla tak být z tohoto důvodu ani pronásledována. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobkyni z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně nezmínila žádnou skutečnost, ze které by bylo možné uzavřít, že se stala terčem adresného zájmu orgánů Ruské federace či jiných skupin, které by byly ve své činnosti těmito státními orgány podporovány. Jednání, kterému byla žalobkyně v Rusku vystavena z jí tvrzeného důvodu, jímž je příslušnost žalobkyně ke Svědkům Jehovovým, nelze podle názoru žalované označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, a to s ohledem na původce uvedeného jednání, na jeho intenzitu i důvody. Žalobkyně nepředložila žádný důkaz, ze kterého by plynulo, že důvodem obtěžování v souvislosti s jejím bytem v Rusku je zájem žalobkyně o SJ nebo praktikování jejího náboženství. Rovněž spojitost jednání osob při dotazování se žalobkyně na její byt s policejní kontrolou v roce 2018 žalovaný v napadeném rozhodnutí neuznal, zdůraznil tříletou prodlevu mezi kontrolou policií a následným obtěžováním, při kterém nebyla zmíněna víra žalobkyně, ani návaznost na ruskou policii, šlo pouze o byt, který žalobkyně vlastní v Rusku. Žalobkyně se měla podle žalovaného obrátit na ruské státní orgány a využít prostředky ochrany práv v domovském státě. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003. Žalobkyně nepřišla nikdy k žádné újmě, nedošlo k porušení jejích lidských práv, nebyla ohrožena její svoboda, zdraví či život. Ani z hlediska intenzity tak nelze hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobkyně opustila území Ruské federace s plným vědomím ruských státních orgánů a bez jakýchkoliv obtíží, nebyla tedy považována za zájmovou osobu. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda by žalobkyni mohlo hrozit pronásledování z důvodu náboženství při nynějším návratu do Ruska, přičemž takové nebezpečí neshledal. Žalobkyně podle žalovaného není členkou SJ, od roku 2019 do roku 2021, když ještě pobývala v Rusku, tuto víru nepraktikovala. Žalobkyně svou víru veřejně neprezentovala, od října 2021 navíc pro stíhání členů SJ musí existovat důkazy o extremistické činnosti. Přístup orgánů veřejné moci k SJ se liší napříč regiony, z nichž některé k SJ přistupují zdrženlivě. Novgorodská oblast, ve které žalobkyně před odjezdem z Ruska žila, nepatří mezi subjekty Ruské federace, kde by k procesům proti SJ docházelo ve zvýšené míře. Žalovaný neshledal jako důvod pro udělení azylu tvrzený nesouhlas žalobkyně s válkou na Ukrajině. Na jejím facebookovém profilu není žádný takový příspěvek, žalobkyně svá tvrzení nedoložila. Z informace OAMP – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 31. 10. 2022, se podává, že ruští

občané nečelí při návratu do vlasti všeobecně žádným problémům. Těm mohou být vystaveni aktivisté nebo pracovníci v IT, přičemž žalobkyně nespadá pod žádnou z kategorií. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobkyni udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobkyně ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný zjistil, že žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou a soběstačnou osobou. Její zdravotní stav je dobrý, netrpí žádnou vážnou chorobou, pouze běžnými nemocemi – užívá léky na štítnou žlázu, na vysoký krevní tlak a žlučové kameny. Žalobkyně výslovně uvedla, že ji její zdravotní stav neomezuje. Žalobkyně a její syn žijící na základě povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR nejsou odkázáni na vzájemnou péči, jako cizí státní příslušníci mohou rodinný život realizovat i na území Ruska. Žalobkyně v Rusku vlastní byt, má se kam vrátit. Také v Rusku pobírá starobní důchod, bude tedy finančně zabezpečena, případně ji může syn finančně podporovat na dálku. Její stav nevylučuje, aby si k důchodu přivydělávala. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobkyně splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni mohla hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobkyně neměla nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami, nebyla trestně stíhána. Žalovaný se zabýval rovněž otázkou, zda by žalobkyni v souvislosti s návratem do Ruska hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Konstatoval, že takový konflikt v Rusku neprobíhá a ani v důsledku ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, jehož se Rusko účastní, takové nebezpečí nehrozí, situace na většině území Ruska je stabilní. Žalovaný dospěl na základě shromážděných informací k závěru, že nelze předpokládat, že by žalobkyně byla po návratu do vlasti jakkoliv za svůj pobyt v zahraničí postihována, či dokonce ohrožena nebezpečím vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. S ohledem na uvedené žalovaný shledal, že žalobkyně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nespĺňuje. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobkyni udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

8. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

řízení pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 14. 3. 2024 zástupce žalobkyně argumentoval shodně jako v podané žalobě, poukázal na to, že synovi žalobkyně, se kterým žalobkyně bydlí a který ji finančně i jinak podporuje, byl před týdnem na území ČR povolen trvalý pobyt. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
10. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby.
11. K námitce žalobkyně, že žalovaný nepostupoval řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, náležitě nezohlednil všechny žalobkyní uvedené skutečnosti a vyložil zákon chybně, a dále k námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné, soud uvádí, že nelze předmětným námitkám žalobkyně přisvědčit, když soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje, zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobkyní i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu, a při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Soud neshledal ani žádný chybný výklad zákona ze strany žalovaného. Uvedené námitky tak soud shledal nedůvodnými.
12. Další žalobní námitka spočívala v tvrzení, že žalovaný nevycházel z aktuálních informací o Ruské federaci.
13. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při rozhodování o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany vycházel mimo údajů sdělených přímo žalobkyní také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně vycházel žalovaný ze Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2022 – Ruská federace, ze dne 16. 3. 2022, z Informace OAMP – Ruská federace – Postavení policie v Ruské federaci, ze dne 15. 3. 2022, z Informace OAMP – Ruská federace – Systém registrace místa pobytu, ze dne 29. 3. 2022, z Informace OAMP – Ruská federace – Svědkové Jehovovi, ze dne 10. 5. 2022, z Informace Evropské agentury pro azyl (EUAA) – Ruská federace – Zacházení s protestujícími demonstranty, novináři a ochránci lidských práv od invaze na Ukrajinu, ze dne 2. 6. 2022, z Informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 30. 6. 2022, ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), červenec 2022 – Přehled údajů o zemi za rok 2021 – Ruská federace, a z Informace OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 31. 10. 2022. Soud shledal, že žalovaný si obstaral dostatek aktuálních, objektivních a relevantních informací z respektovaných, nezávislých a nestranných zdrojů. Veškeré úvahy a závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí jsou pak podloženy právě těmito informacemi, se kterými se žalobkyně seznámila a které nijak nedoplnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalobkyně dále nedoložila jiné informace, které by zpochybňovaly aktuálnost informací, ze kterých žalovaný při rozhodování vycházel. Námitka o neaktuálnosti informací opatřených žalovaným nebyla v žalobě nijak konkretizována. Soudu přitom není z jeho činnosti známo, že by situace v Ruské federaci neodpovídala situaci popsané v informacích obstaraných žalovaným a neshledal žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že je třeba informace obstarané žalovaným považovat za neaktuální. K otázce aktuálnosti zpráv o situaci v zemi původu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 28. 4. 2020, č. j. 6 Azs 200/2019-34, kde vyslovil, že *„zastaralost zpráv nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“* Zcela obecná námitka žalobkyně o neaktuálnosti informací, z nichž žalovaný při rozhodování o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu vycházel, tedy nemůže obstát.

14. K žalobní námitce soud přezkoumal rovněž posouzení hrozby pronásledování žalobkyně v její vlasti z politických nebo náboženských důvodů. Podle § 12 zákona o azylu cizinci se udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Předně soud uvádí, že žalobkyně v žalobě nijak nespécifikovala, jaké politické názory, které by odůvodňovaly strach z jejího pronásledování v Rusku, zastává. Naopak v průběhu řízení uvedla, že nemá politické přesvědčení, nikdy nebyla členkou žádné politické strany nebo skupiny, nikdy se politicky neangažovala a o politiku se nezajímá. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 8. 2022, č. j. 5 Azs 153/2020-63 dovořil, že zatímco pro posouzení otázky, zda má žadatel o mezinárodní ochranu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, není v souladu s § 28 odst. 5 téhož zákona podstatné, zda žadatel skutečně tyto politické názory, které vedou k pronásledování, zastává, pokud mu je původce pronásledování připisuje, k závěru o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) téhož zákona je nezbytné, aby žadatel nějakou formu aktivity spočívající v uplatňování politických práv a svobod projevil. V průběhu řízení nevyplývalo, že by žalobkyni byly ze strany ruských orgánů připisovány jakékoliv politické, konkrétně pak protiválečné názory. Žalobkyně rovněž nedoložila svá tvrzená vyjádření na facebookovém profilu, kterými by odsuzovala ruskou invazi a ozbrojený konflikt na Ukrajině. Žádné takové vyjádření

nedohledal ani žalovaný. Doloženy nejsou ani rozhovory žalobkyně s jejími přáteli, ve kterých by se vymezovala proti ozbrojenému konfliktu na Ukrajině. Žalobkyně ve svém domovském státě v žádné formě neuplatňovala politická práva.

15. Ke členství žalobkyně v církvi Svědků Jehovových a možných reakcí ruských státních orgánů z toho pro žalobkyni plynoucích se žalovaný podrobně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyně není Svědkyně Jehovova, nebyla v této víře pokřtěna a sama sebe za SJ nepovažovala. S vírou SJ se teprve seznamuje, snaží se jí porozumět. V Rusku tuto víru nikdy nešířila, nevěnovala se misijní činnosti. V souvislosti s církví Svědků Jehovových nebyla v Rusku nikdy vystavena žádným problémům, kromě jednorázové kontroly dokladů ze strany ruské policie, když nabízela na ulici časopis Strážná věž v roce 2018. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41 plyne, že jednorázové potíže s policisty v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska jeho intenzity ještě považovat za jev státní mocí přímo vyvolaný, tajně podporovaný, státními orgány vědomě trpěný či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaný ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Aby bylo možné shledat absenci státní ochrany před chováním příslušníků policie při výkonu služby, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Je pravdou, a žalovaný to v napadeném rozhodnutí připouští, že postavení SJ v Ruské federaci je problematické, členové této církve mohou čelit perzekuci ze strany orgánů státu, nicméně pravděpodobnost trestního stíhání či dokonce uvěznění člena církve SJ za jeho náboženskou aktivitu je nízká, přičemž se uplatňuje především u osob, které svou víru prezentují na veřejnosti, jak plyne z Informace OAMP – Ruská federace – Svědkové Jehovovi, ze dne 10. 5. 2022. Od října 2021 navíc nelze stíhat Svědky Jehovovy pouze pro praktikování jejich víry, ale musí existovat důkazy o jejich extremistické činnosti. Žalobkyně svou víru veřejně neprezentovala a ze shromážděných podkladů i z výpovědi žalobkyně lze uzavřít, že žalobkyně ani není členkou církve SJ, svoje členství v církvi SJ nijak neprokázala, přičemž i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 8. 11. 2023, č. j. 2 Azs 202/2023-36 dovedl, že *„pro účely rozhodování o mezinárodní ochraně nepostačí, pokud žadatel svoje náboženské vyznání toliko tvrdí.“* I kdyby žalobkyně byla členkou SJ, bylo by její pronásledování, při nulové veřejné náboženské aktivitě, z důvodu náboženství při jejím návratu do Ruska nepravděpodobné. Tím spíše pak při současném stavu věci, kdy žalobkyně Svědkyní Jehovovou není. Tomuto názoru žalovaného soud přisvědčil a považuje obavu žalobkyně z pronásledování na základě náboženství za neodůvodněnou.
16. I v případě obtěžování soukromými osobami ohledně jejího bytu, měla žalobkyně objektivní možnost obrátit se na ruské státní orgány. V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, čj. 4 Azs 38/2003–365, Nejvyšší správní soud uvedl, že vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí žalovaného, vyplývá, že politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že možnost domáhat se ochrany svých práv je v Rusku dána, což dosvědčuje Informace OAMP – Ruská federace – Postavení policie v Ruské federaci, ze dne 15. 3. 2022, ze které kromě jiného sice plynou nedostatky v činnosti ruské policie, z těchto však nelze dovodit, že by žádost žalobkyně o ochranu před soukromými osobami nebyla vyřízena, tj. nelze učinit apriorní závěr, že by ruský stát žalobkyni v daném případě neochránil. Žalobkyně se v Ruské federaci ani nepokusila dovolat ochrany svých práv u státních orgánů nebo jiných institucí a své problémy řešila vycestováním ze země. Tvrzená

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

spojitost obtěžování žalobkyně soukromými osobami se zájmem žalobkyně o SJ nebyla prokázána. Námitky žalobkyně tedy nejsou důvodné.

17. Soud má za to, že žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a že po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že v případě žalobkyně nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Shora uvedené závěry pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, a tudíž na napadené rozhodnutí v tomto směru nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

18. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
19. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.